

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku G. S.A. w W.
przy uczestnictwie J. T., H. T. i Skarbu Państwa - Starosty N.
o zasiedzenie służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania J. T.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestnika postępowania J.T. na rzecz wnioskodawcy G. S.A. w W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić

podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 30 listopada 2017 r. uczestnik postępowania J. T. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Mając na względzie treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że wadliwe pod względem konstrukcyjnym jest powołanie się przez skarżącego na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wyrażonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga bowiem wykazania przez skarżącego, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić oraz - co równie istotne - uzasadnić w skardze kasacyjnej, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ., z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ., z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ. oraz z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, nie publ.). Tymczasem, wbrew przedstawionym powyżej wymaganiom, skarżący nie wskazał, na tle którego przepisu ujawniają się dostrzegane przez niego wątpliwości interpretacyjne. Jednocześnie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wyróżniono orzeczeń, które wskazywałyby na występowanie rozbieżnych ujęć zagadnień problemowych wyeksponowanych przez skarżącego. Zaznaczyć przy tym należy, że argumentacja skarżącego w kwestii występowania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. w swej

istocie ogranicza się do wyartykułowania dostrzeżonych w sprawie wątków problemowych bez jednoczesnego wyrażenia w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w czym w swej istocie egzemplifikuje się rozbieżność w zakresie postrzegania tych wątków problemowych orzecznictwie i doktrynie. Niezależnie od wyżej powołanych argumentów w orzecznictwie Sądu Najwyższego kwestia „widoczności urzędu” jest jednolicie wykładana (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2018 r., IV CSK 229/17, nie publ., z dnia 13 września 2017 r., IV CSK 623/16, nie publ., z dnia 31 maja 2017 r., nie publ., z dnia 12 października 2016 r., II CSK 49/16, nie publ., z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CSK 226/15, nie publ., z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 157/11, OSNC-ZD 2012, nr 2, poz. 45 oraz z dnia 24 kwietnia 2002 r., V CKN 972/00, OSP 2003, nr 7-8, poz. 100).

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego - na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - orzeczono na podstawie 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i 13 § 2 k.p.c. oraz § 15 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 5 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).